Όχι Δύο Άκρα αλλά Δύο Κόσμοι σε Σύγκρουση

Αντώνης Μπρούμας / Νώντας Σκυφτούλης

Δεν εκπλαγήκαμε από το μέγεθος της υποκρισίας, που χαρακτηρίζει τον όψιμο αντιφασισμό ορισμένων πολιτικών και δημοσιογράφων μετά τη δολοφονία του αντιφασίστα Παύλου Φύσσα. Τα ίδια συμφέροντα, που εδώ και χρόνια καλλιέργησαν επιμελώς τον κήπο της Χρυσής Αυγής και οδήγησαν ένα κομμάτι της κοινωνίας στις αγκάλες του ναζισμού, ξαφνικά παρουσιάστηκαν ως οι μεγαλύτεροι πολέμιοί του. Είμαστε βέβαιοι ότι, όταν ωριμάσουν ξανά οι συνθήκες, ο καιροσκοπισμός τους θα οδηγήσει τα συμφέροντα αυτά εξίσου αστραπιαία πίσω στο σύνηθες ξέπλυμα της εγκληματικής δράσης των ναζιστικών ταγμάτων εφόδου. Και εν ευθέτω χρόνω το σύστημα εξουσίας, που δήθεν τώρα δείχνει μηδενική ανοχή στις ναζιστικές μεθόδους, αύριο μπορεί να δομήσει μία πιο σοβαρή “ασημένια αυγή” και θα την κάνει προνομιακό εταίρο στη νομή της πολιτικής εξουσίας, για να συμπληρώσει την ολοκληρωτική του στροφή. Αυτός είναι ο κρατικός “αντιφασισμός”.

Εξίσου δεν εκπλαγήκαμε που η συνταγή του ναζισμού, την οποία εδώ και χρόνια μαγείρευαν, βρήκε μία κάποια απήχηση. Ένα μικρό κοινωνικό κομμάτι, καλά εκπαιδευμένο στην ιδιώτευση, στην ιδιοτέλεια, στην ανάθεση, στη μισαλλοδοξία και στον εκφασισμό της καθημερινότητας, ανέθεσε προς στιγμή την επίλυση των προβλημάτων του στη Χρυσή Αυγή. Το κομμάτι αυτό νομιμοποίησε τη στρατηγική του ναζιστικού εγκλήματος, όχι επειδή αφομοίωσε τον ναζισμό αλλά επειδή υιοθέτησε χρόνια τώρα κάτι χειρότερο: τη λησταρχική σχέση με κάθε νόημα, με κάθε θεσμό, παραδοσιακό ή όχι, και με κάθε πολιτική.

> *Το σπάσιμο των κοινωνικών δεσμών από τη χρόνια εξατομίκευση του ακόρεστου καταναλωτισμού οδήγησε στη διάλυση και ιδιωτικοποίηση του ατόμου και στην επιβολή ενός γενικευμένου*

φόβου. Η κρίση ενσωμάτωσης και εκπροσώπησης οδήγησε στην ανάθεση, η οποία το μόνο που προσφέρει είναι μια διαρκή διάψευση.

Ανήμποροι και απλοϊκοί άνθρωποι στις σημερινές δύσκολες στιγμές οδηγούνται στον εθνικοσοσιαλισμό, είτε από τη μανία να εκδικηθούν τους πάνω τους είτε από την ανάγκη τους να πατήσουν τους από κάτω τους. Αλλά ταυτόχρονα επιδιώκουν και μια εύκολη αποκατάσταση, έχοντας μέσα τους ένα κομματάκι του Λεωνίδα από τη Σπάρτη ή ένα κομματάκι Μέγα Αλέξανδρο, που χρόνια τώρα έχουν ενσταλάξει στο πληγωμένο τους «είναι» οι τηλεμάρκετ εθνικιστές απατεώνες πωλητές βιβλίων και ψευτοταυτοτήτων.

Η αστυνομία δεν έμεινε απαθής από αυτή την ιστορία, αντιθέτως θεώρησε ότι βρήκε το καθολικό νόημα και προσχώρησε πανηγυρικά στο ναζιστικό φαντασιακό αφού δεν μπορούσε να «σταθεί» πουθενά. Άνδρες και γυναίκες των σωμάτων ασφαλείας βρήκαν στο νεοναζί νόημα και την ευκαιρία να κάνουν επιθετική πολιτική, πλέον έχοντας σαν συμπλήρωμα μια «ιδεολογία». Ό,τι τους έλειπε δηλαδή.

Η Χρυσή Αυγή, όλο αυτό το διάστημα που βγήκε στο πολιτικό προσκήνιο, παρήγαγε περισσότερο ναζισμό από όσον μπορούσε να καταναλώσει. Αυτό το κατ’ εξοχήν βαλκανικό χαρακτηριστικό, επιτάχυνε την ανάδυση και την όποια δυνατότητα εφαρμογής βασικών ναζιστικών φαντασιακών, τα οποία είναι: Πρώτον, η άρνηση ύπαρξης του άλλου (ρατσισμός), δεύτερον, η συλλογική ευθύνη (με τα εθνοφυλετικά χτυπήματα), η ιδέα του πραξικοπήματος (με την οργανωτική δομή και με τις σχέσεις σε αστυνομία και στρατό), και τρίτον το «νόμιμο» έγκλημα. Το τελευταίο θεωρείται σαν η ύψιστη προσδοκία και στρατηγική, όταν εκτελείται χωρίς όρια από το ναζιστικό κράτος. «Νόμιμο» έγκλημα επίσης θεωρείται στην περίπτωση των ναζί και όταν νομιμοποιείται από ένα μέρος της κοινωνίας ή όταν ένα μέρος της κοινωνίας αναθέτει το έγκλημα στους νεοναζί, όπως για παράδειγμα αυτό που βρήκε εφαρμογή στους φόνους και στις βαριές σωματικές βλάβες των μεταναστών. Οι υποστηρικτές της

Χρυσής Αυγής ανέθεσαν σε ένα μητροπολιτικό ναζιστικό φαινόμενο την εφαρμογή της βίας ενάντια στους μετανάστες και στους «άλλους», ακούγοντας τα αντιναζιστικά επιχειρήματα σαν άχρηστα και περιττά για την περίσταση.

Απέναντι στο αντικοινωνικό φαινόμενο του ναζισμού αρχικά κυριάρχησε η παθητικότητα και το σήκωμα των ώμων. Έπρεπε λοιπόν να έρθει η δολοφονία ενός Έλληνα από τάγμα εφόδου, για να πάρει φανερά θέση η κοινωνική πλειοψηφία ενάντια στην ανάδυση του ναζισμού. Τότε το Κράτος ανέλαβε να μας «σώσει», εκτός από την κρίση και την ανεργία, και από τους νεοναζί για να συμπληρώσει άλλη μια λειτουργία στο ενεργητικό του και ταυτόχρονα να δείξει ποιο είναι το πραγματικό αφεντικό στον σύγχρονο "δημοκρατικό" ολοκληρωτισμό. Οι οπαδοί της Χ.Α. γρήγορα εγκατέλειψαν, για να αναθέσουν (!) αλλού τις ελλειμματικές τους προσδοκίες, αφήνοντας πίσω 50 απονενοημένους έξω από τη σχολή ευελπίδων.

Εντούτοις, από την αρχή οι ναζί δεν βρήκαν μόνο σηκωμένους ώμους αλλά και ένα μεγάλο κοινωνικό κομμάτι να τους περιμένει έτοιμο και στις θέσεις του, αυτές που μας κληροδότησαν οι αντιφασίστες, που το '40 τσάκισαν παντού τον φασισμό. Οργανωμένα και κυρίως ανοργάνωτα, σε πόλεις και χωριά, από τα σχολεία και τα νοσοκομεία μέχρι τους δρόμους και κάθε δημόσιο χώρο, η μαχητική κοινωνική αντίδραση πήρε διάχυτο χαρακτήρα, συντρίβοντας τη δράση των ναζί, που θώπευαν τα ΜΜΕ και προωθούσε η αστυνομία.

> *Τώρα λοιπόν που ξεκαθαρίζει η ήρα από το στάρι, είναι καιρός κάθε άνθρωπος να βγει από την απάθεια και την ανάθεση και να πάρει σαφή, ενεργή και έμπρακτη θέση, αναλαμβάνοντας τις ευθύνες του για την ελευθερία και την αξιοπρέπεια. Αυτή η κοινωνική πράξη ήταν, είναι και θα είναι πάντα η ήττα κάθε ολοκληρωτισμού. Αυτός είναι ο κοινωνικός αντιφασισμός.*

Με αφορμή όμως τη δολοφονία από τους ναζί ενός ανθρώπου ενεργού στα κοινωνικά, πολιτικά και πολιτιστικά πράγματα, το

καθεστώς και μάλιστα με τα πλέον επίσημα χείλη του ίδιου του πρωθυπουργού εξισώνει μέσω της θεωρίας των δύο άκρων τα κοινωνικά κινήματα με τον ναζισμό, προαναγγέλλοντας νέα ολομέτωπη επίθεση στην κοινωνία και βάζοντας ήδη στο στόχαστρο το κίνημα της Χαλκιδικής ενάντια στα μεταλλεία χρυσού. Εμείς, που δεν δίνουμε λόγο στην εξουσία αλλά στην κοινωνία και εκεί μαζί ζούμε, αναπνέουμε και παλεύουμε, θα σταθούμε απέναντι σε τέτοιους σχεδιασμούς.

Ο αντιεξουσιαστικός χώρος δεν είναι άκρο αλλά ζωντανό κοινωνικό κομμάτι με βαθιές πλέον ρίζες και δράση απέναντι στο υπάρχον.

Γιατί σήμερα στην κοινωνία υπάρχει πράγματι σύγκρουση και είναι σφοδρή. Δεν συγκρούονται όμως δύο άκρα αλλά δύο κόσμοι, ο κόσμος της κοινωνικής καταστροφής και ο κόσμος της ελευθερίας και της δημιουργίας. Δεν θα χωρέσουμε στον δικό τους κόσμο, αυτόν των ναζιστικών ταγμάτων εφόδου σε συνεργασία με την αστυνομία, τον κόσμο του σύγχρονου ολοκληρωτισμού, της μεσαιωνικής εκμετάλλευσης, της διάχυτης κοινωνικής ανισότητας και αδικίας, του αφανισμού των δομών πρόνοιας, του ξεπουλήματος κάθε δημόσιου/κοινωνικού, της ανεργίας του 70% στους νέους, της “ανάπτυξης” με ρυθμούς/μισθούς αβίωτους και ανεπανόρθωτη καταστροφή του φυσικού περιβάλλοντος.

Απέναντι στον κόσμο τους δεν αναθέτουμε σε άλλους αλλά φτιάχνουμε εμείς οι ίδιοι, ξεκινώντας από τώρα, τον δικό μας κόσμο ελευθερίας, αλληλεγγύης και συνεργασίας. Και στέλνουμε μήνυμα στους κυρίαρχους ότι η οποιαδήποτε αποχαλίνωση της καταστολής πάνω στα ενεργά κοινωνικά κομμάτια θα έχει πολύ σύντομα απρόβλεπτες συνέπειες για αυτούς και τους σχεδιασμούς τους πάνω σε μια κοινωνία – καζάνι που βράζει.

Το κείμενο δημοσιεύτηκε στο Περιοδικό Βαβυλωνία #Τεύχος 13